

Středa 15. dubna

V následujících třech týdnech se chci spolu s Vámi zaměřit na radost v našich životech. Tato středeční zamyšlení by měla vést k dalšímu přemýšlení, či domýšlení a uskutečňování poznání. Budu vděčný za Vaše podněty, doplnění, které mi můžete posílat na adresu: daniel.komrska@cb.cz děkuji. Půjde o radost, jak o ní píše apoštol Pavel v listu Filipským.

Potřebovali ji bratři a sestry už dávno před námi, potřebujeme ji i my dnes. K definování radosti mi velmi pomohl PhDr. Jiří Mrkvička ve své knize Knížka o radosti (Avicenum 1984). V ní na straně 102 píše:

„Radost je stav našeho srdce. Svítí z nitra navenek. Nedejme se proto oklamat povrchní veselostí. Zašumí, vzkypí, rozplyne se. Je to jen pěna a proud ji odnáší. A nesedněte na lep vyznavačům hesel jako "vždy s úsměvem", kteří na nás už zdálky cení dobře udržovaný chrup ve strnule úsměvné masce profesionálního optimismu. Vůbec pak si nepleťme radost s rozjařeností. Ta se dá vyvolat dvěma velkými rummy. Nebo stačí, aby nás někdo praštil klackem do hlavy: rozjařenost se projeví jako příznak komoce (otřesu mozku).“

Radost je stav našeho srdce, a tak chceme i v této době pečovat o naše srdce, abychom ho udržovali ve stavu radosti. Aby radost byla stavem našeho srdce, aby radost byla naším životním postojem, postojem k životu.

Apoštol Pavel uvádí několik skutečností, které napomáhají radostnému stavu našeho srdce.

1. Budme vděční

Pavlova vděčnost se odráží v každém řádku jeho dopisu Filipským. I když je uvězněn a čeká na smrt, nepropadá skleslosti. Děkuje Bohu za křesťany ve Filipis:

Fp 1,3-6 Děkuji Bohu svému při každé vzpomínce na vás a v každé modlitbě za vás všechny s radostí prosím; jsem vděčen za vaši účast na díle evangelia od prvního dne až doposud a jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista.

Budme i my vděční za svůj sbor, za rodinu Božích dětí.

Apoštol Pavel se nesoustřeďuje na zlou skutečnost svého uvěznění, ale vděčně se raduje z prospěchu evangelia. To je pro něj víc, než vlastní nepospěch: *Fp 1,12-14 Rád bych, bratří, abyste věděli, že to, co mě potkalo, je spíše k prospěchu evangelia, takže po celém soudu i všude jinde je známo, že jsem vězněn pro Krista, a mnohé bratry právě mé okovy povzbudily, aby se spolehli na Pána a s větší smělostí mluvili beze strachu slovo Boží.*

Sám už nemůže kázat, kázalo mnoho jiných, ale ani to ho neznervózňuje, i když někteří kázali s postranními úmysly s tím, že mu ještě způsobí bolest: *Fp 1,15-18 Někteří sice káží Krista také ze závnsti a z řevnivosti, jiní však s dobrým úmyslem. Jedni z lásky, protože vědí, že jsem tu k obhajobě evangelia, druzí z touhy po uplatnění, ne z čistých pohnutek, a domnívají se, že mi v mém vězení způsobí bolest. Ale co na tom! Jen když se jakýmkoli způsobem, ať s postranními úmysly, ať upřímně zvěstuje Kristus; z toho se raduji a budu radovat.*

Raduje se, že Bůh využil jeho situace, aby se evangelium dostalo k dalším. Kdyby se soustředil na svoji neutěšenou situaci, vedlo by ho to k depresi. Když přemýšlíme o cestách, kterými nás Pán Bůh vede, sledujme je pohledem vděčnosti, vděčného srdce, ne sobeckého, ješitného, přecitlivělého na sebe. Je vždy za co být vděčný.

Dovedeme hledat důvody k vděčnosti? Nepřichází to samo od sebe, vděčnost nás najednou nepřepadne jako covid-19, ale musíme se ji skutečně učit.

Král David, sám v těžké zkoušce, pronásledován Saulem, nakonec ve vděčnosti vidí Boží vysvobození a blízkost:

Ž 116,12-15 Jak se mám odvděčit Hospodinu, že se mne tolikrát zastal? Zvednu kalich spásy a budu vzývat Hospodinovo jméno. Svoje sliby Hospodinu splním před veškerým jeho lidem. Velkou cenu má v Hospodinových očích oddanost jeho věrných až k smrti.

Vděčnost proměňuje stav našeho srdce k radosti.

2. Zaměříme se na budoucí naději.

Život apoštola Pavla byl pevně zakotven v Pánu Ježíši: *Fp 1,21 Život, to je pro mne Kristus, a smrt je pro mne zisk.*

Apoštol Pavel byl vděčný za to dobré, co přinesly i zlé situace. Ale jde ještě dál. Vírou viděl i konečný výsledek, konečné vítězství. Tak předává Filipským svou naději, kterou měl v Kristu. Ví, že to s Pánem Ježíšem dopadlo dobře a připomíná si to i v nejhorších situacích. Vidí před sebou Pána Ježíše, který se ve svém utrpení soustředil na svůj cíl. Pak to utrpení neurčovalo jeho postoje, ale nejdůležitější byl jeho cíl. Tak Kristus Ježíš se vzdal všeho, přišel o vše a sjednotil se s člověkem: *Fp 2,5-8 Necht' je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši: Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.*

Pán Ježíš tou cestou šel pro naději, kterou měl. Soustředil se na naději, která byla za jeho utrpením: *Fp 2,9-11 Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boha Otce každý jazyk, aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.*

Umíme takto myslet za hranice přítomnosti ve které žijeme? Nelpíme na svých představách, věcech a jistotách? Máme odvahu je opustit tak jako Kristus?

S Pánem Ježíšem to dopadlo dobře. Pokud se ho budeme držet, půjdeme za ním, i s námi to dopadne dobře. Jako Kristovi následovníci jdeme do připravených situací. S Pánem Ježíšem směřujeme k Boží slávě.

Zaměříme se na budoucí naději, to naplní naše srdce radostí.

Daniel Komrska